

Prof. dr hab. Marek Babicz
Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie
Katedra Hodowli Zwierząt i Doradztwa Rolniczego

Ocena

osiągnięcia naukowego, aktywności naukowej oraz dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzującej naukę dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie zootechnika i rybactwo

Podstawa wykonania recenzji

Recenzję wykonano na wniosek Rady Naukowej Dyscypliny Zootechnika i Rybactwo Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie (Uchwała nr 7/2024 z dnia 22 marca 2024 r.).

Podstawą prawną do sporządzenia recenzji jest Ustawa z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity Dz.U. 2023 r. poz. 742 ze zm.).

Merytoryczną podstawę oceny osiągnięć dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka stanowiła otrzymana dokumentacja, tj.: wniosek habilitanta z dnia 4.12.2023 r. o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie zootechnika i rybactwo, kopia dokumentu potwierdzająca posiadanie stopnia doktora nauk rolniczych w dyscyplinie zootechnika, autoreferat zawierający opis osiągnięcia naukowego, wykaz osiągnięć naukowych, stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny, kopie prac wchodzących w skład osiągnięcia naukowego pt.: „Efektywność stosowania poekstrakcyjnej śruty guar (*Cyamopsis tetragonoloba*) w żywieniu tuczników” wraz z oświadczeniami habilitanta i współautorów wskazującymi na ich merytoryczny wkład w powstanie każdej pracy z cyklu, kopie najważniejszych publikacji spoza cyklu składającego się na osiągnięcie habilitacyjne.

Podstawowe informacje o Habilitancie

Dr inż. Krzysztof Karpiesiuk jest absolwentem Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. Studia pierwszego i drugiego stopnia na kierunku zootechnika odbył na Wydziale Bioinżynierii Zwierząt. W roku 2003 obronił pracę magisterską pt. „Wpływ poziomu włókna

surowego na wyniki tuczne i rzeźne trzody chlewnej”. Stopień doktora nauk rolniczych w dyscyplinie zootechniki uzyskał w 2007 r. na podstawie przedstawionej rozprawy pt.: „Wpływ zróżnicowanych warunków chowu na wyniki tuczny, behavior i jakość tusz wieprzowych”, którą wykonał pod kierunkiem prof. dr hab. Janusza Falkowskiego.

W 2008 r. został zatrudniony na stanowisku specjalisty w Katedrze Hodowli Trzody Chlewnej, Wydziału Bioinżynierii Zwierząt, Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, a od 2018 r. kontynuuje pracę w ww. Jednostce na stanowisku adiunkta.

Ocena osiągnięcia naukowego

Ocena ogólna

Osiągnięciem stanowiącym podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego jest jednotematyczny cykl prac naukowych pod wspólnym tytułem: „Efektywność stosowania poekstrakcyjnej śruty guar (*Cyamopsis tetragonoloba*) w żywieniu tuczników”. W skład opracowania wchodzi cztery oryginalne prace twórcze:

1. **Karpiesiuk K.**, Kozera W., Bugnacka D., Woźniakowska A., Jarocka A. (2018). The effect of partial replacement of soybean meal protein with guar (*Cyamopsis tetragonoloba*) meal protein on the cost-effectiveness of pig fattening. *Ann. Warsaw Univ. of Life Sci. – SGGW, Anim. Sci.*57(4), 2018: 341-348. <http://dx.doi.org/10.22630/AAS.2018.57.4.33>
2. **Karpiesiuk K.**, Kozera W., Daszkiewicz T., Lipiński K., Kaliniewicz J., Okorski A., Pszczołkowska A., Żak G., Matusievičius P. (2023). The effect of dietary supplementation with guar (*Cyamopsis tetragonoloba*) meal protein on the quality and chemical composition of pig carcasses, *Annals of Animal Science*, 23(4) :1095-1104. <https://doi.org/10.2478/aoas-2023-0020>
3. **Karpiesiuk K.**, Kozera W., Otrrocka-Domagala I., Gesek M., Woźniakowska A., Okorski A. (2023). Effect of feeding guar (*Cyamopsis tetragonoloba*) meal on selected biochemical indices in blood and morphology liver of pigs. *Journal of Elementology*, 28(3):705-716. <https://doi.org/10.5601/jelem.2023.28.2.3025>
4. **Karpiesiuk K.**, Polak-Śliwińska, M., Dąbrowska, J., Pszczołkowska, A., Kozera, W., Czarnik, U. and Okorski, A. (2023). Evaluation of fungal diversity and mycotoxin content in pig feed containing clusterbean (*Cyamopsis tetragonoloba*) meal. *Journal of Elementology*, 28(4): <https://doi.org/10.5601/jelem.2023.28.4.3144>

Trzy z czterech opracowań stanowiących jednotematyczny cykl prac naukowych opublikowano w 2023 r., co oznacza, że wpisują się one w nurt aktualnych badań z zakresu zootechniki.

O stosunkowo wysokiej wartości naukowej prac tworzących jednotematyczny cykl świadczy to, że trzy z nich zostały zamieszczone w czasopiśmie indeksowanym w bazie Journal Citation Reports, tj. jedną opublikowano w czasopiśmie Annals of Animal Science, dwie w Journal of Elementology. Jak wynika z danych naukometrycznych sumaryczny IF publikacji wynosi 3,5, a sumaryczna wartość punktów MN równa się 492.

We wszystkich publikacjach Habilitant jest nie tylko pierwszym autorem, ale również autorem korespondencyjnym, co oznacza, że wkład dr. Krzysztofa Karpiesiuka w powstawanie niniejszych prac jest wiodący. Jak sam deklaruje w przedstawionych publikacjach określał hipotezę badawczą i koncepcję przeprowadzonych doświadczeń oraz gromadził i analizował dane, a także współtworzył tekst manuskryptów w kolejnych etapach procesu wydawniczego. Dowodzi to, że Habilitant posiadał umiejętność planowania i wykonania doświadczeń naukowych oraz prezentowania uzyskanych wyników w formie publikacji. Z uwagi na to, że przedstawione prace są wieloautorskie, można stwierdzić, że Habilitant potrafi umiejętnie kierować zespołem badawczym.

Ocena merytoryczna

Poruszona w cyklu prac przez Habilitanta tematyka badawcza jest aktualna naukowo oraz istotna aplikacyjnie. Wieprzowina jest jednym z głównych gatunków mięsa spożywanym przez miliony konsumentów na całym świecie, a zapotrzebowanie na nią rośnie z roku na rok, bez względu na trendy żywieniowe. W tym aspekcie zwraca uwagę proces produkcji wieprzowiny, który zakłada najwyższą efektywność, przy najniższych nakładach. Oznacza to, że aby uzyskać odpowiednią ilość i jakość produktu należy bezwzględnie przestrzegać określonych zasad, wśród których jedną z najważniejszych jest żywienie świń. Prawidłowo zbilansowana dawka pokarmowa pozwala na uzyskanie maksymalnej produktywności świń uwarunkowanej genetycznie, a jak podają zalecenia żywieniowe podstawowym składnikiem, który podlega szczególnym zasadom bilansowania jest białko. Jest to składnik najbardziej wartościowy dla organizmu, ale też najdroższy w ogólnych kosztach żywienia. Dlatego poszukuje się stale nowych źródeł białka dla zwierząt gospodarskich. W przypadku świń sprawdzonym i stosowanym od wielu lat źródłem białka jest poekstrakcyjna śruta sojowa, która często budzi kontrowersje społeczne (GMO) oraz ekonomiczne (cena). Dlatego biorąc pod uwagę ten aspekt badania nad wykorzystaniem poekstrakcyjnej śruty guar w żywieniu tuczników są w mojej opinii wysoce zasadne.

Wchodzące w skład osiągnięcia naukowego cztery prace są merytorycznie spójne. Wszystkie łączy określony problem badawczy, jakim jest produkcja tuczników z

uwzględnieniem poprawy wartości rzeźnej, optymalizacji funkcjonowania przewodu pokarmowego i utrzymania dobrego status zdrowotnego organizmu w aspekcie zastosowania alternatywnego dla soi źródła białka, tj. śruty guar.

Osiągnięcie naukowe dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka składa się z czterech powiązanych tematycznie publikacji. Opis jednotematycznego osiągnięcia naukowego poprzedza wprowadzenie uzasadniające celowość podjętych badań, co pozwala czytelnikowi na orientację w podejmowanym temacie badawczym.

W pierwszej publikacji opisano efekt oddziaływania zróżnicowanej dawki poekstrakcyjnej śruty guar w żywieniu tuczników na wyniki tuczu oraz opłacalność produkcji żywca wieprzowego. Praca ta w mojej opinii stanowi wartościowy element całości osiągnięcia naukowego z uwagi na sformułowane wnioski, z których wynika, że 25 % dodatek białka pochodzącego z poekstrakcyjnej śruty guar w mieszance paszowej jest ekonomicznie uzasadniony. Jest to ważne nie tylko w aspekcie praktycznym, tj. bilansowania opłacalności produkcji tuczników, ale również z uwagi na wykorzystanie zdobytej wiedzy w dalszych badaniach, w których nie ma już konieczności modyfikacji ilościowej doświadczalnego składnika dawki pokarmowej. Jakkolwiek Habilitant wielokrotnie w kolejnych badaniach podejmuje próbę kolejnego uzasadnienia potwierzonego już wyniku.

Cel badań opisanych w drugiej z publikacji wchodzących w cykl prac należy uznać za szczególnie interesujący, z uwagi na określenie jakości wieprzowiny pozyskanej od tuczników żywionych dawką uzupełnioną poekstrakcyjną śrutą guar. Habilitant wraz z zespołem wykazali, że przy zastosowaniu 25% dodatku śruty guar można poprawić mięsność tusz oraz zawartość białka w mięsie. Jest to cenna informacja nie tylko dla producentów żywca wieprzowego, ale również dla zakładów przetwórczych i ostatecznie dla podmiotu docelowego – konsumenta. Równocześnie wykazana ujemna korelacja pomiędzy stężeniem jednonienasyconych kwasów tłuszczowych (MUFA) i nasyconych kwasów tłuszczowych (SFA) w polędwicy świń żywionych dawką zawierającą 25% białka z poekstrakcyjnej śruty guar jest ważną informacją w aspekcie wykorzystania tego mięsa w żywieniu człowieka.

W trzeciej publikacji przedstawiono wyniki badań wskaźników biochemicznych krwi i zmian histologicznych w wątrobach tuczników żywionych z dodatkiem poekstrakcyjnej śruty guar. Wykazano, że oznaczane parametry zasadniczo mieściły się w granicach norm referencyjnych. Jakkolwiek obserwując wzrost aktywności transaminaz w grupach świń żywionych dawkami o wyższym niż 25% udziale paszy doświadczalnej, podano ważną informację, że mogło to być spowodowane obecnością substancji antyżywniowych

pochodzących ze śruty guar. Oznacza to, że skarmianie paszami zawierającymi w swoim składzie zamiennik białka poekstrakcyjnej śruty sojowej, tj. poekstrakcyjną śrutę guar w udziale 50% i 75% w dłuższym okresie czasu, może pogłębić uszkodzenie komórek wątrobowych. Jest to ważny, aplikacyjny wniosek, który dowodzi, że należy bardzo dokładnie weryfikować zasadność wykorzystania „nowych” dodatków paszowych w realiach krajowej produkcji wieprzowiny, nie poddając się tak często spotykanemu w tego typu badaniach huraoptymizmowi. Jednocześnie warto byłoby kontynuować te badania z wykorzystaniem loch, która jako grupa produkcyjna dłużej użytkowana w danym środowisku stanowi dobry materiał doświadczalny w aspekcie zmian wskaźników wątrobowych, również w odniesieniu do badań histopatologicznych.

W kolejnych badaniach dr inż. Krzysztof Karpiesiuk skupił się na określeniu stopnia zanieczyszczenia grzybami wytwarzającymi toksyny i toksynami mieszanek dla świń zawierających zboża oraz różny udział poekstrakcyjnej śruty sojowej i poekstrakcyjnej śruty guar. Jest to praca będąca wartościowym uzupełnieniem poprzedniej, koncentrującej się na zależności pomiędzy śrutą guar a funkcjonowaniem wątroby tuczników. Ważnym elementem poznawczym wynikającym z przeprowadzonych badań w tym zakresie było stwierdzenie, że „w największym stopniu za zanieczyszczenie pasz mykotoksynami takimi jak: DON, ZEA i OTA, opowiadają ziarna jęczmienia oraz poekstrakcyjna śruta guar”, co wobec umiarkowanego pozytywnego wpływu na tucz świń, umiejscawia analizowany dodatek paszowy w grupie pasz problematycznych, które należałoby poddać dokładniejszej ocenie, co zresztą Habilitant podkreśla w jednej ze swoich prac.

Publikacje wchodzące w skład osiągnięcia naukowego zostały już poddane ocenie merytorycznej specjalistów z danej dziedziny wiedzy w trakcie procesu publikacyjnego. W związku z tym moja ocena stanowi podsumowanie osiągnięcia naukowego ze wskazaniem na jego wartość naukową, jakkolwiek uważam, że Habilitant w przedstawionej charakterystyce prac stanowiących jednotematyczne osiągnięcie naukowe niepotrzebnie różnicuje opis poszczególnych publikacji, nadając tym samym większą wagę niektórym z nich, co obniża wartość innych. Uważam, że wszystkie publikacje wzajemnie się uzupełniają dając pełny obraz doświadczenia i uzyskanych efektów badań.

Przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe jest oryginalne, ma poznawczy charakter i wnosi znaczący wkład do dotychczasowej wiedzy z zakresu modyfikacji żywienia tuczników, jako jednego z podstawowych gatunków zwierząt gospodarskich od których pozyskuje się surowce konsumpcyjne, a tym samym przyczynia się do rozwoju dyscypliny zootechnika i

rybactwo. Cykl czterech publikacji tworzący jednotematyczne opracowanie dokumentuje kompetencje naukowe dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka. Należy docenić również znajomość warsztatu technicznego, ponieważ zestawienie i wykonanie doświadczenia żywieniowego z wykorzystaniem nowego czynnika modyfikującego wyniki produkcyjne świń jest zadaniem trudnym, z którego Habilitant, jako główny autor, wywiązał się bardzo dobrze, co sumarycznie pozwoliło na pełną realizację założonych celów poszczególnych doświadczeń naukowych.

Na tej podstawie stwierdzam, że osiągnięcie naukowe pt. „Efektywność stosowania poekstrakcyjnej śruty guar (*Cyamopsis tetragonoloba*) w żywieniu tuczników” spełnia kryteria stawiane kandydatom do stopnia naukowego doktora habilitowanego określone w art. 219 ust. 1. pkt. 2b ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity Dz.U. 2023 r. poz. 742 ze zm.).

Ocena pozostałego dorobku naukowego

Ocena ogólna

Dorobek naukowy dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka według danych z Wykazu osiągnięć naukowych obejmuje łącznie 96 pozycji, w tym 16 to oryginalne prace twórcze, które opublikowano w renomowanych czasopismach naukowych z bazy JCR o międzynarodowym zasięgu. Z tej puli 13 publikacji ukazało się po uzyskaniu przez dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka stopnia doktora.

W przeliczeniu punktowym według danych z Wykazu osiągnięć naukowych dorobek naukowy dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka wynosi 1423,5 pkt., z czego 931,50 pkt. to dorobek bez osiągnięcia naukowego. Większość z niego Habilitant wypracował po uzyskaniu stopnia doktora. Po wyłączeniu prac stanowiących jednotematyczny cykl publikacji, zgodnie z datą ukazania się prac sumaryczny Impact Factor wg bazy Web of Science wynosi 22,572, i analogicznie jak w przypadku punktacji wartość ta dotyczy przede wszystkim okresu po uzyskaniu stopnia doktora. Według bazy bibliograficznej Web of Science, liczba cytowań wynosi 59, a Indeks Hirscha ma wartość 5 (dane z dnia 1.12.2023). Z kolei według bazy Scopus liczba cytowań wynosi 81, a Indeks Hirscha równa się 5. Podane wartości należy uznać za dobre mając na uwadze fakt, że dr inż. Krzysztof Karpiesiuk zajmuje się klasyczną zootechniką, z wykorzystaniem gatunku świni domowej, tj. obszarem badawczym, który nie jest tak popularny jak wynika z zaangażowania światowych badaczy w aktualne problemy nauki, ale ma niezwykle istotne, wręcz podstawowe znaczenie dla wyżywienia ludności, mając na uwadze

fakt, że wieprzowina stanowi cenne źródło pełnowartościowego białka i innych składników odżywczych niezbędnych do prawidłowego rozwoju i funkcjonowania organizmu człowieka.

Najbardziej znaczące prace badawcze dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka ukazały się m.in. w takich czasopismach jak: Journal of Elementology, Toxins, Genes, Meat Science, World Mycotoxin, South African Journal of Animal Science, Polish Journal of Veterinary Sciences, Medycyna Weterynaryjna, ŻYWNOSĆ. Nauka, Technologia, Jakość. Wkład Habilitanta w powstanie publikacji, które ukazały się po uzyskaniu stopnia doktora można określić jako znaczący, a w kilku ważnych naukowo i aplikacyjnie pracach - wiodący.

Stwierdzam, że przedstawione wartości bibliometryczne dorobku naukowego dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka świadczą o wzroście aktywności naukowej po uzyskaniu stopnia doktora i stanowią właściwą podstawę do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego w dyscyplinie zootechnika i rybactwo zgodnie z wymaganiami ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity Dz.U. 2023 r. poz. 742 ze zm.).

Ocena merytoryczna

W dorobku naukowym dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka wyróżniają się grupy tematyczne publikacji, które koncentrują się na następujących problemach badawczych:

- efektywność tuczu świń,
- ocena jakości mięsa,
- analiza użytkowości rozplodowej loch i knurów,
- zastosowanie dodatków paszowych poprawiających smakowitość i zdrowie prosiąt i warchlaków,
- występowanie grzybów i mykotoksyn w paszach i komponentach paszowych,
- wpływ mrożenia nasienia knura oraz stosowanie dodatków i frakcjonowanie po rozmrożeniu na jego jakość.

Wykonane badania, doświadczenia oraz analiza uzyskanych wyników z zakresu ww. zagadnień pozwoliły na uzyskanie wielu cennych informacji o charakterze naukowym i aplikacyjnym. Jest to bardzo ważne dla środowisk branżowych, a więc dla producentów, przetwórców i konsumentów wieprzowiny, ale przede wszystkim z uwagi na fakt, że prace znajdujące się w dorobku dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka pozwoliły na pozyskanie nowych danych naukowych wpływających na rozwój dyscypliny zootechnika i rybactwo.

W dorobku Habilitanta znajdują się przede wszystkim publikacje, które powstały we współpracy z naukowcami macierzystej Uczelni, chociaż są również opracowania wspólne z SGGW w Warszawie, IZ PIB w Balicach i jedna z uczelnią litewską. Budzi to pewien niedosyt

biorąc pod uwagę fakt, że Habilitant, jak wynika z przesłanych dokumentów, jest dobrze przygotowany merytorycznie i warsztatowo do pracy z naukowcami światowych jednostek. O tym świadczy również znaczna liczba (30) konferencji krajowych i zagranicznych, w których Habilitant uczestniczył w okresie po uzyskaniu stopnia doktora.

Dr inż. Krzysztof Karpiesiuk, jak wynika z przedłożonych dokumentów, jest uznanym specjalistą z zakresu zootechniki, który opanował teoretyczną i praktyczną znajomość technik badawczych, a jednocześnie stale poszerzającym swoją wiedzę i doskonalącym swoje umiejętności, czego wyrazem jest udział w pracach zespołów realizujących 3 projekty badawcze po uzyskaniu stopnia doktora.

Uważam, że do najważniejszych przejawów aktywności naukowej dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka poza macierzystą jednostką należy zaliczyć współudział w wieloautorskim, polsko – niemieckim projekcie badawczym OPUS 23 LAP pt.: „Wielopoziomowa analiza molekularna hepatoprotekcyjnego działania ziół leczniczych w przeciwdziałaniu dysfunkcjom wątroby wywołanym przez aflatoksynę B1, in-vivo na modelu świńskim oraz in-vitro w hepatocytach człowieka i świni” – lata realizacji 2023-2026, w którym partnerami po stronie polskiej są: Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie, Instytut Genetyki i Biotechnologii Zwierząt Polskiej Akademii Nauk, Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie oraz Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, natomiast po stronie niemieckiej: Research Institute for Farm Animal Biology (FBN), Dummerstorf, Germany.

Należy również podkreślić, że w ramach podnoszenia kwalifikacji naukowo-badawczych dr inż. Krzysztof Karpiesiuk uczestniczył po uzyskaniu stopnia doktora w zagranicznym stażu naukowym w Litewskim Uniwersytecie Nauk o Zdrowiu Akademii Weterynaryjnej pozyskując nową wiedzę i doskonaląc swój warsztat badawczy. Efektem tego jest publikacja zamieszczona w renomowanym czasopiśmie z listy JCR.

W odniesieniu do działalności naukowo-badawczej należy także zaznaczyć, że Habilitant sporządził recenzje prac naukowych zamieszczonych w czasopismach z listy JCR m.in. takich jak: *Livestock Science* i *Journal of Elementology*.

Przedstawiony dorobek wskazuje na duży potencjał naukowy, który z pewnością zostanie wykorzystany w kolejnych etapach pracy zawodowej Habilitanta.

Dr inż. Krzysztof Karpiesiuk wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, oraz w instytucji naukowej, w tym zagranicznej i spełnia wymogi art.

219. ust. 1 pkt. 3 ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity Dz.U. 2023 r. poz. 742 ze zm.).

Ocena działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzującej naukę

Dr inż. Krzysztof Karpiesiuk potrafi w swojej pracy zawodowej łączyć działalność naukowo-badawczą z dydaktyczną i organizacyjną. Prowadzi zajęcia z 20. przedmiotów dla studentów kierunków: Zootechnika, Rolnictwo, Zwierzęta w rekreacji, edukacji i terapii, Weterynaria, Bioinżynieria produkcji żywności, Turystyka i rekreacja i Gastronomia – sztuka kulinarna.

Przejawem Jego aktywnego udziału w procesie kształcenia naukowego jest pełnienie obowiązków promotora pomocniczego w zakończonym przewodzie doktorskim. Ponadto Habilitant jest opiekunem naukowym 21. prac dyplomowych, w tym 9. magisterskich i 12. inżynierskich oraz recenzentem 15 prac dyplomowych.

W zakresie działalności organizacyjnej dr inż. Krzysztofa Karpiesiuka, jakkolwiek różnokierunkowej, bo obejmującej uczestnictwo w zespołach szkoleniowych, gremiach opiniujących, komitetach organizacyjnych konferencji itp., na podkreślenie zasługuje uczestnictwo w pracach Zespołu ds. dobrostanu, którego zakres zadań obejmuje szereg istotnych elementów, w tym podstawowy, jakim jest monitorowanie dobrostanu zwierząt utrzymywanych w ośrodku lub wykorzystywanych do celów naukowych lub edukacyjnych. Jest to odpowiedzialne stanowisko wymagające stałego, szeroko rozumianego doksztalcania się, a jednocześnie umiejętności przekazania jej osobom zainteresowanym i wdrażania do praktyki.

Wyrazem uznania ze strony przełożonych za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej jest nagroda zespołowa Rektora Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie.

W życiorysie naukowym Habilitanta na podkreślenie zasługuje znaczącą działalność popularyzatorska w postaci prezentacji wyników badań własnych na 34. konferencjach krajowych i międzynarodowych, z czego 30 prac zostało przedstawionych po uzyskaniu stopnia doktora.

Jak wynika z przedstawionej dokumentacji dr inż. Krzysztof Karpiesiuk posiada umiejętność nawiązywania kontaktów z otoczeniem społeczno-gospodarczym. Wyrazem tego jest wygłoszenie szeregu wykładów na zlecenie terenowych ośrodków Doradztwa Rolniczego z zakresu hodowli i użytkowania zwierząt gospodarskich oraz rolnictwa ekologicznego.

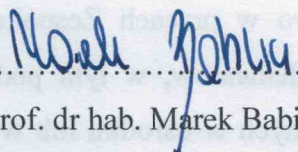
Uważam, że jest to niezwykle ważne, a nawet konieczne dla osób pracujących w jednostkach naukowo-badawczych w celu udokumentowania dojrzałości naukowej i w myśl zasady „nauka – praktyce”.

Wniosek końcowy

Biorąc pod uwagę osiągnięcie naukowe jakim jest cykl czterech oryginalnych prac twórczych pod tytułem „Efektywność stosowania poekstrakcyjnej śruty guar (*Cyamopsis tetragonoloba*) w żywieniu tuczników” oraz istotną aktywność naukową, a ponadto dorobek dydaktyczny, organizacyjny i popularyzatorski stwierdzam, że dr inż. Krzysztof Karpiesiuk spełnia wymagania określone w Ustawie z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity Dz.U. 2023 r. poz. 742 ze zm.).

W związku z tym, **pozytywnie opiniuję wniosek** o nadanie Panu dr. inż. Krzysztofowi Karpiesiukowi stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie zootechnika i rybactwo i wnoszę do Rady Naukowej Dyscypliny Zootechnika i Rybactwo Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie o dopuszczenie dr. inż. Krzysztofa Karpiesiuka do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Lublin, dnia 07.05.2024 r.

.....
prof. dr hab. Marek Babicz